1 П р а п е р в і н ь

У чомусь незнаному,
зеленовихрому
гуляло невидимо:
цвіло безпричинно — буяло безлисто,
сміялось безгучно — ридало безслізно,
жило безупинно і дихало сріберно,
а що — невідомо.
І себе являло
то зблиском, то променем,
дощу крапелиною, сном надозерним,
а як — не збагнути.
Лиш тільки побачено
й названо його, —
змаліло й спинилося:
що перше — те лугом,
що друге — косулею.
Безмежна неназваність
в імені — берег.

2 Я т е б е н е н а з в у

Дивишся так далеко,
наче далеко в себе:
не тривожся, ні, —
я тебе не назву.
Ген ріки круглі
течуть за зграйками риб,
що примхливо пролинули тут удосвіта,
коли ще дені не усталився, —
ти дивишся в них далеко,
наче далеко в себе.
Табуни безликих і чистих вогнищ
блукають по бездоріжжях,
шукаючи призабуті яерела світла,

щоб ввійти у нього, —
ти дивишся в них далеко,
наче далеко в себе.
Хміль плететься і крутиться,
запрагши уподібнитись дневі
і сховати в прозорості тих звірят,
котрі ще не зазнали
від наших поглядів
обов’язковості тіла:
не тривожся, ні,-
я тебе не назву.

З Д и м н а в у с т а х

Ім’я твоє — це берег
мого існування.
Благословляється на світ
твоїм розсвітним іменем.
Ним означаю кожен день,
молюся ним беззвучно
й цілющо сповідаюся.
Твоїм найменням заклинаю трави
і викликаю п’янкі дощі,
велю твоїм ім’ям
цвісти степам і лукам.
Мовчу так іменем твоїм,
аж терпне в роті,
і дим священний
гіркне на вустах.